

சங்க இலக்கியத்தில் புரவலர் இரவலர் அறம்

சா. வனிதா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை-600032, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Patron and the Needy Virtue in Sangam Literature

S. Vanitha ^{a,*}

^a Department of Tamil, Chellammal Women's College, Guindy, Chennai-600032, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
vanitha02k@gmail.com

Received: 23-09-2021
Revised: 06-06-2022
Accepted: 13-06-2022
Published: 12-08-2022

ABSTRACT

Sangha literature is the repository of Tamil culture. In Sangam literature, Sangam texts have been created by the poets to describe the ancient people, the kings who were the leaders of the people, their ways of life and virtues like valor, love, and gift. Before the emergence of poets, there were oral singers named Panar (singers), Porunar (soldiers), Koothar (dancers), and Viraliyar (female songsters). The writing form was not in use in their time. There was only the pleasure of listening through the ears. The poets who found their way in education and created Sangam texts and the great men who found their way in artistic life, like Panar, Porunar, Koothar, and Viraliyar, who were the basis for the emergence of Sangam literature, have moved from place to place. Through the Sangam texts, it is known that many of these great people have suffered in poverty and weakness. Although these great people lived in poverty, they lived well even in poverty. To overcome their poverty and suffering, they sought kings and princes who could appreciate their talent and merit. These benevolent patrons fed those who came looking for them, relieved them from hunger and tiredness, gave them sustenance and alleviated their poverty, supported them and gave them life. The Sangam songs are used in this article to demonstrate the character of the poets who sought assistance, their noble minds, the excellence of charity, the usefulness of the patrons who have protected these great ones, the virtue of charity, the kind heart, the excellence of gifts, the gifts given by the patrons, the acts of kindness of ordinary citizens, and so on.

Keywords: Iravalar, Puravalar, Irathal, Purathal, Aram, Ethal, Variyavar, Varumai

முன்னுரை

"இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையில் எவற்றைப் பார்க்கிறானோ அனுபவிக்கிறானோ அவற்றின் பிரதிபலிப்பின் பிரதியே ஆகும்" என்று இலக்கியம் என்பதற்கான விளக்கத்தைத் தருகிறார். இத்தகைய கட்டமைப்பில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு படைக்கப்பட்ட சங்க இலக்கியம் நம் முன்னோர்களின் வாழ்வியலை, அனுபவங்களை, சமூக நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் பிரதியாகத் திகழ்கிறது. "சங்க இலக்கியம் சமுதாயத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை, தொழில், சாதி, சமயம், அரசியல் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது" (Agnibhuthiran, 2009; Pathippaciriyargal, 2008). இப்பாக்கள், "கி.பி.50 க்கும் 150 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள் பாடல்களாக 25,000 அடிகளுக்கு மேல் இன்னும் நம்மிடையே நிலவுகின்றன. பண்டைத் தமிழர் வரலாறும், நாகரிகங்களும் ஆய்வுணர் இவை போதிய வாய்ப்பு வளங்கள் தருவன. அவர்கள் பழக்கவழக்கங்கள், அவர்கள் சமுதாயம், அரசியல் ஆகியவற்றின் ஓவியங்களை அவை நமக்குப் பேணித் தருகின்றன".

மேலும், "பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் சங்க கால வாழ்வியல் வழி அக்காலச் சமூக அமைப்புகளையும், சமூகப் பிரிவுகளையும், மதிப்புகளையும் பிற சமூகங்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளையும் குறிப்பாகப் பழந்தமிழர் சமூகத்தின் தனித்தன்மைகளையும் ஆராயலாம்" இப்பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்தன்மைகளாக உயர்வான பல பண்புகளைச் சுட்டலாம் (Agnibhuthiran, 2009). அதில் உன்னதமான ஒரு பண்பு மன்னர்களின் புரத்தல், புலவர்களின் இரத்தல் அறமாகும். ஈதலும், இரப்பதுமாகிய இப்பண்பு சங்ககாலச் சமூகத்தில் எவ்வாறு போற்றப்பட்டது என்பது இக்கட்டுரையின் பொருளாகும்.

புரவலர்கள்

'புரவலன் என்ற சொல்லுக்கு காத்து உதவுபவன், அரசன்' எனப் பொருள் பகர்கிறது அகராதி. (Kathiraiverpillai, 1998).

"புகழ் எனின், உயிரும் கொடுக்குவர், பழி எனின்,

உலகுடன் பெறினும், கொள்ளலர்"

என்ற புறநானூற்று நெறிப்படி வாழ்ந்தவர்கள் நம் முன்னோர்கள் (Uraiyasireyargal, 2004). நாடாண்ட மன்னர்களும், வளத்துடன் வாழ்ந்த வள்ளல்களுமாகிய புரவலர்கள் எளியவர்களை அன்பு காட்டி ஆதரவு தந்து அருள் உள்ளத்துடன் போற்றிக் காத்த காலம் சங்க காலமாகும். ஆலமரம் பழுத்தால் அதன் பழங்களைப் பறவைகள் சேர்ந்து உண்டு மகிழும். அதுபோல வறுமையில் வாடிய புலவனோ! பாணனோ! ஆகிய இரவலர், தம்மை வரவேற்று போற்றிப் பேணக் கூடிய புரவலர்களை, வள்ளல்களை நாடிச் சென்று சூழ்ந்திருப்பதும், அவர் செல்வத்தை உரிமையோடு தமதாகக் கருதித் துய்ப்பதும், புரவலர் இரந்தவரின் வறுமையைத் தமது வறுமையாகக் கருதி வருந்துவதும் அக்காலத்தில் வழக்கமாக இருந்துள்ளது.

"கடவுள் ஆலத்துத் தடவுச் சினைப் பல் பழம்

நெருநல் உண்டனம் என்னாது, பின்னும்

செலவு ஆனாவே, கலி கொள் புள்ளினம்

அனையர் வாழியோ இரவலர் அவரைப்

புரவு எதிர்கொள்ளும் பெருந் செய் ஆடவர்"

மன்னர்களின் இந்நேயத்தை, மனஈரத்தை எண்ணியே வள்ளுவரும் இறைமாட்சியின் இலக்கணங்களுள் ஈகையும் ஒன்றாகக் குறிப்பிடுவார் (Uraiyasireyargal, 2004). மனிதனின் பசிப்பிணி போக்குவதே அறம் என எடுத்துரைக்கும் மணிமேகலை,

"மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்

உண்டிகொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்"

"ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்

ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்

மேற்றே உலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை"

எனப் பசிப்பிணி போக்குவதே உலகிலுள்ள அறத்திலெல்லாம் சிறந்த அறம் என வற்புறுத்துகிறது (Puliyur Kesikan, 2008). மேலும்,

"அறம்எனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவாது இதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும் இல்லது

கண்டது இல்”

என வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகள் இவை என அறிந்து அவற்றை எல்லார்க்கும் வழங்குவதே பண்பாடு எனத் தெரிவிக்கிறது (Puliyur Kesikan, 2008). மணிமேகலை உணர்ந்தும் இந்த அறக்கருத்துக்களை அடியொற்றி, சங்க காலத்தில் வறுமையால் வாடிய புலவர்கள் மன்னனிடம் தம் வறுமை போக்க இரப்பதும், அவ்வாறு இரந்து நின்ற அவர்களை போற்றிப் புரப்பதும் மண்ணை ஆண்ட வேந்தர்களின் அறச் செயலாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

பண்டைத் தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களும், மன்னர்களும் தம் நாட்டையும் மக்களையும் காத்து வீரத்துடன் திகழ்ந்ததோடு, தம்மை நாடி வந்த வறியவர்களை ஈரத்துடனும், நேயத்துடனும் போற்றி வாழ்வளித்துள்ளனர். மூவேந்தரும் மக்கள் மேல் கொண்ட நேயத்தை, "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில்" எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதில் 'வண்புகழ்' என்பதற்கு உரை கூறும் பேராசிரியர், தன்னிடம் உள்ள செல்வத்தைப் பொருளைக் கொடுத்தல், ஈந்து புகழுடைய மூவேந்தர் என்பார். இம்மூவேந்தரும் முற்காலத்தில் அரசாண்ட மன்னர்களும் மக்களும் நலிந்தோர் துன்பத்தை தம் துன்பமாக எண்ணி அவர்களைப் போற்றி அவ்வணைத்துள்ளார்கள். இக்காலத்தில் புலவர்களையும், பாணர், பாடினி, பொருநர், கூத்தர் மற்றும் விறலி போன்ற கலைஞர்களையும் அரசர்களும் குறுநிலமன்னர்களும் செல்வந்தர்களான வள்ளல்களும் ஆதரித்துள்ளனர். புலவர்கள் மன்னர்களுக்கு அறமுரைக்கும் அளவுக்குச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர். நல்லவரைக் காத்தலும் கொடியவரைக் கடிதலும் அரசனின் முக்கியக் கடமையாக இருந்துள்ளது. இதனை,

"கொடியோர்த் தெறுதலும், செவ்வியோர்க்கு அளித்தலும்,

ஓடியா முறையின் மடிவிலை யாகி,"

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது (Uraiyasireyargal, 2004). இதனை வலியுறுத்திச் சொல்லும் குறுந்தொகைப் பாடல் "ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்" எனப் பகர்கிறது (Uraiyasireyargal, 2004). ஈதல் எவ்வாறு கடமையாகப் போற்றப்பட்டதோ! இரத்தல் இரவலர்களின் உரிமைச் செயலாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது.

இரவலர்கள்

'இரப்போர் என்பதற்கு ஏற்போர்' எனப் பொருள் பகர்கிறது அகராதி. (Kathiraiverpillai, 1998) நாகரிகம் என்பது வளரத் தொடங்கிய பண்டைக் காலத்தில், இலக்கியம் என்பது வளர்ச்சி பெற மூலக்காரணமாக இருந்தவர்கள் இரப்போர்களாகிய பாணர், பாடினி, பொருநர், கூத்தர் மற்றும் விறலியர் போன்ற பெருமக்கள் ஆவார்கள். இலக்கியம் தோன்ற புலவர் பெருமக்கள்தான் காரணமானவர்கள் என்றாலும், "இப்புலவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன் பாணர்கள் என்ற வாய்மொழிப் பாடகர்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் இசைக் கருவிகளுடனோ இசைக்கருவி இல்லாமலோ தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடி வந்தனர். அப்போது வரிவடிவம் பயன்பாட்டில் இல்லை. எனவே, பாட்டை அனுபவிப்பது செவிவழியாகவே நிகழ்ந்தது"(Uraiyasireyargal, 2000).

இப்பெருமக்கள் மன்னனிடத்திலும் மக்களிடத்திலும் இசையோடு பாடல்களைப் பாடி அவர்களை இன்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளார்கள். இப்பெருமக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் மு. சண்முகம் பிள்ளை, "புலவர் பெருமக்கள் எந்த மரபினராயினும் அவர்கள் மன்னராலும் மக்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் சிறப்புடன் போற்றப்பட்டனர். மன்னர் நல்லுணவு அளித்து உபசரிப்பதோடு அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் பிறவகை வாழ்க்கை வசதியைச் செய்து கொடுத்தனர்" என்பார் (Shanmugam Pillai, 1997).

இவ்வாறு இடம் விட்டு இடம் சென்று மன்னர்களையும் வீரர்களையும் பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்த பாணர், பொருநர், கூத்தர், விறலியர், புலவர் பரம்பரையினைக் குறித்துச் சங்கப் பாடல் விரிவாக எடுத்தியம்புகின்றன. இச்சங்கப் பாடல்கள் வழி, புலவர் பாணர் போன்ற இரவலர்களில் பெரும்பான்மையோர் வறுமையில் வாடியிருந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. அவர்கள் தம்

வறுமையைப் போக்க மன்னர்களையும் வள்ளல்களையும் நாடிச் சென்றுள்ளார்கள். அவ்வாறு இரந்து சென்ற அவர்கள் தன் தன்மானம் இழக்காமல், தன் தகுதியறிந்து போற்றக் கூடிய, கொடைச் செய்கையும் அருள் நெஞ்சமும் கொண்ட புரவலர்களையே அண்டிச் சென்றுள்ளார்கள். இத்தகைய புலவர்களின் திறமையறிந்து தகுதியறிந்து போற்றிய புரவலர்களும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளார்கள்.

சங்கப் பணுவல்களைப் படைத்த கல்வியில் கரைகண்ட புலவர்களும், சங்க இலக்கியம் தோன்ற அடிப்படையாய் இருந்த பாணர், பாடினி, பொருநர், கூத்தர் மற்றும் விறலி போன்ற கலை வாழ்வில் கரைகண்ட பெருமக்களும், இரவலரும் புரவலரும் ஆகிய இப்பெருமக்களால் உருவானதே சங்க இலக்கியக் கவிதைகள் ஆகும். அகமாயினும் புறமாயினும் அறத்தை வலியுறுத்துவதாகப் இப்பெருமக்கள் சங்க இலக்கியக் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். இச்சங்க இலக்கியப் பாக்களில் புரவலர்களின் ஈதல் அறம், புலவர்களின் இரத்தல் அறம் எந்நிலையில் பேணப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கீழ்வருமாறு அறிவோம்.

இரவலர் அறம்

இரவலர்கள் என்பவர்கள் புலவர்களும், பாணர், பாடினி, பொருநன், கூத்தர் மற்றும் விறலி போன்ற பெருமக்களும் ஆவார்கள். இவர்களில் புலவர்களின் பண்புகளைச் சுட்டும் வெ. வரதராசன், "இப்புலவர்கள், ஆழ்ந்த புலமையும் அருள் நெஞ்சமும் விழுமிய உணர்ச்சியும் வீறு நடையும் தெளிந்த உள்ளமும் தேர்ந்த சொல்லாட்சியும் சங்கப் புலவர்களின் மங்காத பண்புகளாகும்" என்பார் (Varatharajan,1973). இவரே பாணர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, "நாகரிகம் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கிய காலத்தில், பல்வேறு நாடுகளிலும் முதன் முதல் பாணரும் பாடினியரும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாக இருந்துள்ளனர். அவர்கள் மாவீரர்களின் புகழை ஊர்ப் பொது மன்றங்களிலும், திருவிழா நடைபெற்ற இடங்களிலும், மன்னரின் அவைகளிலும் இசையோடு பாடிக் கேட்போரை மகிழ்வித்தனர். அவர்களுடைய பாடல்கள் வீரஉணர்ச்சியை ஊட்டியதோடு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாயும் இருந்தன. அவர்களுடைய பாடல்களில் மூதுரைகளும், பழமொழிகளும், அறவுரைகளும் அறிவுரைகளும் இலைமறை காய்போல் இங்குமங்குமாக இடம் பெற்றிருந்தன" (Varatharajan,1973).

என்று விரிவான விளக்கம் தருவார். இம்மங்காத பண்புகளைக் கொண்ட இக்கலையுலக வானம்பாடிகள் வறுமை வந்துற்ற போதும் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்களின் செம்மையான பண்புகளான இரத்தல் அறத்தை சங்கஇலக்கியச் சொல்லோவியங்களின் வழி அறிவோம்.

வறுமையால் இரந்து செல்லக்கூடிய புலவர்கள் பரிசில் பெறுவதிலும், அதனைத் தன் மதிப்பு இழக்காமல் பெற வேண்டும் என்று கருதியுள்ளனர். இதற்குச் சான்றாகப் பெருஞ்சித்திரனார் எனும் புலவர், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் பொருள் பெறச் சென்ற போது, அவன் நேரில் வந்து காணாது 'இது கொண்டு செல்க' என்று கொடுத்த அனுப்பிய பரிசிலை ஏற்காமல், என்னுடைய எத்தன்மையை அறிந்தாய்! என்னை அழைத்துக் காணாமல் தந்த இப்பொருளுக்கு யான் ஊதியத்தை மட்டுமே கருதும் பரிசிலன் இல்லை. பரிசில் வேண்டுவாரின் கல்வி முதலிய தகுதியின் அளவறிந்து விருப்பத்தோடு தினை அளவாவது கொடுத்தால் எனக்குச் சிறப்பாகும் எனத் தன் தன்மானத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"குன்றும் மலையும் பல பின் ஒழிய

வந்தனென், பரிசில் கொண்டனென் செலற்கு' என

நின்ற என் நயந்து அருளி ஈது கொண்டு,

ஈங்ஙனம் செல்க, தான்' என, என்னை

யாங்கு அறிந்தனனோ, தாங்கு அருங் காவலன்?

காணாது ஈத்த இப் பொருட்கு யான் ஓர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லென் பேணி,

தினை அனைத்து ஆயினும், இனிது - அவர்

துணை அளவு அறிந்து, நல்கினர் விடினே”

இப்புவரே! இளவெளிமான் எனும் மன்னனிடம் பரிசில் பெறச் சென்று, அவன் தன் தகுதி அறிந்து தனக்குப் பரிசளிக்கவில்லை என்று எண்ணி, அவன் அளித்த பரிசிலை ஏற்க மறுத்து, குமணனிடம் பரிசில் பெறச் சென்றார் (Uraiyasireyargal, 2004). புலவரின் தகுதியறிந்த குமணன், பெருஞ்சித்திரனார் மனம் குளிரும்படி பெருமளவில் பரிசளித்தான். பரிசு பெற்ற புலவர் தன் ஊருக்குப் போகாமல் இளவெளிமான் ஊருக்குச் சென்று, குமணன் அளித்த பெரும் பரிசிலில் யானை ஒன்றை, இளவெளிமான் காவல் மரத்தில் கட்டி வைத்து விட்டு, அதைத் தான் அவனுக்கு அளித்த பரிசு என்று கூறிச் சென்றார்.

மேலும், இப்பாடலில் தொடர்ந்த புலவர், இரப்போர்க்குப் பொருள் கொடுக்கும் புரவலன் நீ அல்லன் ஆனால், பொருள் கொடுத்து உதவும் புரவலர்கள் இல்லாமலும் இல்லை உலகில் இரவலர்களும் புரவலர்களும் உள்ளனர் என்பதை நீ அறிவாயாக! என்று தன் தகுதி அறியாமல் நடத்திய மன்னன் இளவெளிமானுக்கு ஈதலின் சிறப்பை அறிவுரையாகக் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

“இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை

புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்

இரவலர் உண்மையும் காண், இனி இரவலர்க்கு

ஈவோர் உண்மையும் காண், இனி நின் ஊர்க்

கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த

நெடு நல் யானை எம் பரிசில்

கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே.”

இதே புலவர் குமணனிடம் பரிசில் வேண்டி யாசிக்கும் போது, தம்மை எவ்வாறு போற்றிப் பொருளை ஈய வேண்டும் என்பதைக் கீழ்வாருமாறு எடுத்துரைக்கிறார் (Uraiyasireyargal, 2004). வாடிய இரவலர்க்குப் பரிசில் தந்த நினது புகழை வாழ்த்தி வந்தேன். உயர்ந்த கொம்புடைய கொல்லுகின்ற யானையைப் பெற்றாலும், முகம் மாறித் தரும் பரிசினை யான் ஏற்கமாட்டேன். என் தாய், மனைவி ஆகிய இருவருடைய நெஞ்சமும் விரும்பமுறும்படி பசித் துன்பத்தால் வருத்தமுற்ற எனது சுற்றம் மகிழும்படி மலர்ந்த முகத்துடன் நீ, யான் இன்புற விரைவில் பரிசில் தந்து விடுவையாயின், சிறிய குன்றி என்னும் அளவையுடைய பொருளாயினும் அதனைக் கொண்டேன். நின்னைப் பாடிய யான் இன்புறுமாறு அருள் செய்ய வேண்டும் என வேண்டினார்.

“ஈத்த நின் புகழ் ஏத்தி, தொக்க என்,

பசித் தினத் திரங்கிய, ஒக்கலும் உவப்ப

உயர்ந்து ஏந்து மருப்பின் கொல்களிறு பெறினும்,

தவிர்ந்து விடு பரிசில் கொள்ளலென்றே உவந்து, நீ

இன்புற விடுதி ஆயின், சிறிது

குன்றியும் கொள்வல், கூர் வேற் குமண!”

இவ்வாறு தன்மானத்தோடு வாழ்ந்த பெருஞ்சித்திரனார் போன்ற புலவர்களின் மனத்தைப் பற்றிக் கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய வல்வில் ஓரியிடம், கழைதின் யானையார் என்ற புலவர் கூறும் போது, எனக்குக் கொடுத்திடு என்று இரத்தல் இழிந்தது (Uraiyasireyargal, 2004). அவ்வாறு கேட்டார்க்குக் கொடுக்கமாட்டேன் எனக் கூறி மறுத்தல் அவ்விரத்தலை விட இழிந்தது. ஒருவன் இரப்பதற்கு முன்பாகவே அவன் குறிப்பை முகத்திலிருந்து அறிந்து கொண்டு இதனைக் கொள்க எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தது. அவ்வாறு கொடுக்கும் போது இரவலர் அதனைக் கொள்ளேன் என மறுத்தல்,

அக்கொடைச் செயலைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என இரப்பவரின் புரப்பவரின் இழிவையும், உயர்வையும் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஈ என இரத்தல் இழிந்தன்று அதன் எதிர்,
 ‘ஈயேன்’ என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
 ‘கொள்’ எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதன் எதிர்,
 ‘கொள்ளேன்’ என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”

இத்தகைய புரத்தலில் உயர்ந்த அறத்தைப் பின்பற்றிய மன்னன் நள்ளியின் ஈதல் திறத்தை வன்பரணர் எனும் புலவர் எடுத்துரைக்கும் போது, முயற்சியால் பெற்ற செல்வத்தை, அணிகலன்களை களிற்றைத் தன்னைச் சூழ்ந்து இருக்கும் பரிசிலர்க்கு நள்ளி நாள்தோறும் வழங்கி விடுவான் (Uraiyasireyargal, 2004). ஆதலால் அவனைப் பாராட்டிய என் நாவானது பெருமையற்ற அரசரைப் புகழ்ந்து கூறிப் பாராட்டுவதற்கு அறியது என பொருளைப் பெறுதல் வேண்டி யாவரையும் புகழும்? புலவன் யான் அல்லன்! என்பதைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“அசைவு இல் நோன் தான் நசை வளன் ஏத்தி,
 நாள்தொறும் நன் கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து,
 கூடு விளங்கு வியல் நகர், பரிசில் முற்று அளிப்ப
 பீடு இல் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டி,
 செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
 எய்யாதாகின்று, எம் சிறு செந் நாவே.”

இவ்வாறு இரந்து செல்வதில் இரவலர்கள் எவ்வாறு ஒரு நெறியைக் கடைபிடித்தனரோ! அவர்களைப் போற்றிய புரவலர்களும் ஓர் அறத்தைப் பின்பற்றியுள்ளனர் (Uraiyasireyargal, 2004).

புரவலர் அறம்

பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் வள்ளல்கள் ஆகிய புரவலர்கள் ஈகையால் கொடுத்துச் சிவந்த கரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் பயன் கருதி கொடையளிக்கவில்லை. ஈதலைத் தன் பண்புகளில் அருங்குணங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தனர். வள்ளுவர் இதனை, வறிய நிலையிலுள்ள ஒருவர்க்கு ஒரு பொருளைக் கொடுப்பதுதான் ஈகையாகும். மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுவது பயன் கருதிச் செய்வதாகும் என்பார்.

“வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
 குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.”

வள்ளுவர் கூறிய இந்நெறிப்படி சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த புரவலர்கள் பயன்கருதாமல் வறுமையால் உழன்றவர்களை வாழ்விப்பதை அறமாகக் கருதினர். இப்புரவலர்கள் கடைபிடித்த ஈதல் அறத்தைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் வழி அறிவோம். சங்க காலத்தில் அரசாண்ட ஆய் அண்டிரன் என்ற மன்னன், ஈகையை ஓர் அறமாகக் கருதினான். அவனின் கொடை அறம் பற்றிக் குறிப்பிடும் புலவர் முடமோசியார், உலகத்துச் செல்வர் பலரும் செல்வத்தைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குவது இம்மையில் புகழும், மறுமையில் துறக்க இன்பமும் பெற வேண்டும் என்னும் கருத்தேயாகும். ஆய் அவ்வாறு எண்ணிலன், அவன் கொடைச் செய்கை, சான்றோரும் பிறரும் சென்ற அறநெறியின் பாற்பட்டதாகும் என்பார்.

‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆய்’ எனும்
 அற விலை வணிகன் ஆய் அல்லன்

பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறி என,

இவ்வரிகளில் சான்றோர் நெறி என்பது, உலகத்தார் ஏற்கும் நற்செய்கையாகும். மன்னனுக்கு வேண்டிய நற்செய்கைகளில் கொடைப் பண்பும் ஒன்றாகும். இப்பண்பை புறநானூறு புலப்படுத்தும் சான்றோர் நெறியாகக் கொள்ளலாம். சான்றோரின் இந்நெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்த வள்ளல் பேகனின் அருங்குணங்களைக் குறிப்பிடும் பரணர், பேகன் அளவில்லாமல் தனது செல்வத்தை வறியவர்க்கும் தம்மை நாடியவர்களுக்கும் கொடுத்தல் மறுமைப்பயன் நோக்கியது அன்று, அவனது கைவண்மை (வள்ளல் தன்மை) பிறரது வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்குவதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொண்டது எனப் பேகனின் பயன் கருதா ஈகையைப் பரவுகிறார்.

“எத் துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்று” என,

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே,

பிறர், வறுமை நோக்கின்று, அவன் கை வண்மையே.”

வள்ளுவர் இக்கொடைச் சிறப்பின் அவசியத்தைக் குறட்பாவில் குறிப்பிடும் போது, மறுமை உலகம் இல்லை எனினும் நல்லோர்க்குச் சிறப்பு ஈதலாகும் என்று கொடைப்பண்பைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறார் (Uraiyasireyargal, 2004).

“நல்லாறெனினும் கொளல் தீது மேலுலகம்

இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.”

வள்ளுவர் குறிப்பிடும் எதிர்பார்ப்பில்லா இக்கொடைச் செய்கையைப் போற்றி ஒழுகிய பேகனின் ஈதல் அறத்தை மற்றொரு பாடலிலும் வியந்து பாடிய புலவர் பரணர், மழை வேண்டும் இடம். வேண்டா இடம் என்று வரையறை செய்யாது எல்லா இடங்களிலும் மழை பொழியும். அம்மழை போல் பேகன் தன்னிடத்தில் பரிசில் பெற வருபவரை வேண்டியவர், வேண்டாதவர், வலியோர், மெலியோர், புதியோர், பழையோர் எனக் கருதாது யாவர் மாட்டும் வரையாது வழங்குபவன் என அவன் அருள் உள்ளத்தைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார் (Uraiyasireyargal, 2004).

“அறு குளத்து உகுத்தும், அகல் வயல் பொழிந்தும்,

உறும் இடத்து உதவாது உவர் நிலம் ஊட்டியும்,

வரையா மரபின் மாரிபோல,

கடாஅ யானைக் கழற் காற் பேகன்

கொடைமடம் படுதல் அல்லது”

பேகனின் கொடைத்திறம் போல, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் தம்மை நாடி வந்த இரவலர்களின் பசியாற்றி அவர்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான பொருள் கொடுத்து வாழ்வளித்துள்ளான் (Uraiyasireyargal, 2004). அவனின் கொடைத்திறம் பற்றி பரிசில் பெற்ற பாணன் கூறுவதாகக் குறிப்பிடும் குமட்டுர்க் கண்ணனார், எம்மைப் போன்ற பாணருக்கும். கூத்தர், பொருநர் போன்ற பிறருக்கும் இவரன்றி தம்பால் பரிசு பெறவரும் வேறு யாவராயினும், பரிசில் பெறுவதற்கு எவ்விதக் கலையிலும் வல்லவராக இல்லாமல் இருப்பினும் கொடுத்தலாகிய கடமையை மட்டும் நோக்கி, இவர் நம்மவர் இவர் பிறர் ஆவர் என்று பாராமல் ஈயும் நெஞ்சினையுடையவன் இமயவரம்பன் சேரலாதன், குளிர்ந்த இயல்புடைய மேகம் விட்டாலும், தன்னைச் சார்ந்தவர் வயிறு பசிக்கும்படி ஈயாமல் இருக்கமாட்டான் எனக் கூறியுள்ளார்.

“எமக்கும், பிறர்க்கும், யாவர் ஆயினும்,

பரிசில் மாக்கள் வல்லார் ஆயினும்

கொடைக் கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்

மன்உயிர் அழிய, யாண்டு பல மாறி,

தண்ணீரில் எழிலி தலையாது ஆயினும்,
வயிறு பசி கூர ஈயாலன்”

இத்தகைய புரவலர்கள் தம்மை நாடி வந்த இரவலர்களை எவ்வாறு போற்றினர் என்றால், வறியவர்களின் வறுமையைப் பிறர் அறியப் புலப்படுத்துவது அவர்கள் உடுத்தியுள்ள ஆடையாகும் (Uraiyasireyargal, 2010). மான உணர்ச்சி மிக்க பரிசிலன் மனத்தை மகிழ்விக்க, முதலில் அவனது ஆடையை அகற்றி, அவனுக்குச் செல்வச் சிறப்புடைய ஆடை கொடுத்து அணியச் செய்து, அவன் மனதில் உள்ள வேற்றுமை உணர்வைப் போக்கி, பின்னர் உணவை உண்ணச் செய்து பசியாற்றுவதை வள்ளல்கள் தம் முதல் கடமையாக அறமாகக் கொண்டிருந்தனர். அதன்பிறகே பரிசில் அளித்துள்ளார்கள். சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான் பாணர்களை போற்றிய சிறப்பை பாணன் ஒருவன் கூறுகையில்,

மன்னன் கரிகாலன் தன்னோடு நெருங்கிப் பழகிய நண்பருடன் கொண்ட உறவு போல எம்மீது அன்பு காட்டினான். வேர்வையால் மிகவும் நனைந்து, வேறுபட்ட பல நூல்களைக் கொண்டு தைக்கப் பெற்று நைந்து போயிருந்த என் ஆடையை அகற்றி, புத்தாடை கொண்டு வரச் செய்து என்னிடம் தந்தான். இழை போன வழி ஈது என்று அறிய முடியாத வகையில் நூட்பமாக நெய்யப்பட்ட, பாம்பின் தோலை ஒத்த புதுப் பட்டாடையை நான் உடுத்தி மகிழ்ந்தேன் என்றான்.

“வேரொடு நனைந்து, வேற்றுஇழை நுழைந்த

துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி,

நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய, பூக்கனிந்து

அறவுஉரி அன்ன, அறுவை நல்கி”

மற்றொரு இடத்தில் கரிகாலன் உபசரித்த சிறப்பை போற்றும் போது, தம்மை நாடி வந்த வறியவர்களாகிய பாணர்களை, பசு கன்றைப் பார்ப்பது போல பரிவுடன் நோக்கி, அவர்களின் கலைகளைக் கேட்டு அறிவதற்கு முன்பாக, பாசியின் வேர் போன்று அழுக்கோடு, குறைந்துபோன, தையலையுடைய சிதைந்து போன அவர்களின் ஆடையை நீக்கி, தூய பட்டுடையை கொடுத்து அணியச் செய்துள்ளான் (Uraiyasireyargal, 2001). மேலும், பெறுதற்கரிய பொன்னாலாகிய கலத்தில் உள்ள உணவுகளை எல்லாம் 'உண்பீர்! உண்பீர்!!' என வேண்டிப் போற்றியுள்ளான்.

“பாசி வேரின் மாசொடு குறைந்த

துன்னற் சிதாஅர் நீக்கி, தூய

கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி

பெறல்அருங் கலத்தில் பெட்டாங்கு உண்க”

கரிகாலன் வறியவர்களை உபசரித்த அறம் இவ்விதம் என்றால், தொண்டைமான் திரையன் பாணர்களை போற்றிய விதம் இன்னும் சிறப்புடையதாக இருக்கிறது. இரந்து சென்ற பாணர்களின் வறுமை நிலையை எல்லோர்க்கும் விளங்கக் காட்டி அரசவைச் சுற்றத்தினின்று அவர்களை வேறுபடுத்துவது ஆடையே ஆகும் (Uraiyasireyargal, 2001). ஆதலால், முதலில் பாணனுக்கும் அரசனின் சுற்றத்தார்க்கும் உள்ள வேற்றுமை தீரும்படியாக நூலாற் செய்த ஆடையை உடுக்கச் செய்வான். மடையன் ஆக்கின பல இறைச்சியில் கொழுவின தசைகளுடன் செந்நெல்லினுடைய பொறுக்கரிசியால் ஆக்கின திரண்ட நெடிய சோறும், பாதுகாத்து வைக்கப்பட்ட இன்சுவையால் அமிழ்தத்தை ஒத்த உண்டிகளும் பிறவும் ஆகிய கண்டோர் விரும்பும் மூடி வைத்த அடிசிலை விண்மீன் போன்ற வெள்ளிக்கலங்களில் பரப்பி, தாய் பிள்ளையைப் பார்ப்பது போல அவர்களைப் பார்த்து, முகம் மலர்ந்து இனிமையாய் உபசரித்து தானே முன்நின்று விருப்பத்துடன் பாணர்களை உண்ணச் செய்துள்ளான்.

“பாசி அன்ன சிதர்வை நீக்கி,

ஆவி அன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஉடன் உடீஇ
கொடுவாள் கதுவிய வடுஆழ் நோன்கை
வல்லோன் அட்ட பல்ஊன் கொழுங்குறை,
அரிசெத்து உணங்கிய பெருஞ்செந் நெல்லின்
தெரிகொள் அரிசித் திரள்நெடும், புழுக்கல்,
அருங்கடித் தீம்சுவை அமுதொடு பிறவும்,
விருப்புடை மரபின் கரப்புடை அடிகில்,
மீன்பூத் தன்ன வான்கலம் பரப்பி,
மகமுறை, மகமுறை நோக்கி, முகன் அமர்ந்து,
ஆனா விருப்பின் தான்நின்று ஊட்டி.”

ஆக வள்ளல்கள் தங்களை நாடி வந்த இரவலர்களின் தாழ்மை உணர்ச்சியைப் போக்க, தங்களுக்கு நிகராக அவர்களுக்கு ஆடையைக் கொடுத்து அணியச் செய்து தோற்றத்தில் உள்ள வேறுபாட்டைக் களைந்துள்ளனர் (Uraiyasireyargal, 2004). பின்பு பசி போக்கி இளைப்பாறச் செய்துள்ளனர். இப்புரவலர்களின் ஈதல் அறத்தைப் புலப்படுத்த இன்னும் சில சான்றுகள் மூலம் அறிவோம்.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் நல்லியக் கோடானின் கொடைச் சிறப்பை சான்றாகக் கூறலாம். இம்மன்னனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்,

பாணர்கள் சில புகழ் மொழிகளைக் கூறும் முன்னரே நல்லியக்கோடான் அவர்களை எதிர் கொண்டு வரவேற்று, மூங்கிலின் உட்பட்டையை உரித்தலால் ஒத்த தூய ஆடையினை உடுக்கச் செய்வான். பாம்பின் நஞ்சேறி மயங்கினாற் போன்று களிப்பு நல்கும் தேறலை பருகத் தருவான். வீமன் எழுதிய மடைநூல் விதியின் படி சமைத்த பல்வேறு சுவையுடைய அடிகிலை, இளஞாயிற்றை இகழும் தோற்றமுடைய பொன்னால் செய்யப்பட்ட உண்கலத்தில் நீவிர் விரும்புனவற்றை உண்ணுங்கள் உண்ணுங்கள் எனத் தானே முன்நின்று அவர்களை உண்ணச் செய்துள்ளான்.

“நீசில மொழியா அளவை -

மாசுஇல்,

காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை உடீஇ.

பாம்பு வெகுண்டன்ன தேறல் நல்கி,

பனிவரை மார்பன், பயந்த நுண்பொருட்

பனுவலின் வழாஅப் பல்வேறு அடிகில்,

வாள்நிற விசும்பின் கோள்மீன் சூழ்ந்த

இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து

விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புன பேணி,

ஆனா விருப்பின், தான்நின்று ஊட்டி.”

மேற்சுட்டிய வரிகளில் நல்லியக்கோடான் பொன்னால் செய்த சிறப்புடைய கலத்தில் வறியவர்களுக்கு உணவை இட்டு உண்ணச் செய்துள்ளான் என்பதால், அவன் இரவலர்களை உயர்வாகப் போற்றியதையும், அவனது மனத்தின் அன்பையும் அறியலாம் (Uraiyasireyargal, 2000).

மற்றொரு சான்றாக நன்னனின் ஈகைச் சிறப்பைக் குறிப்பிடலாம். நன்னன் தன்னை நாடி வந்த பாணர்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறான். என் மீதுள்ள விருப்பத்தால் நீங்கள் என்னைத் தேடி வந்துள்ளீர்கள்.

நீங்கள் வழியிடையில் அடைந்த வருத்தம் பெரியதாகும் என அவர்களின் நிலைக்கு வருந்தி கூத்தர்களுக்கும், விறலியர்க்கும், புலவர்களுக்கும் அவர்தம் சுற்றத்தார்க்கும் அழுக்கேறிய ஆடைகளை அவர்கள் உடலில் இருந்து நீக்கி, இழை நுழைந்த இடம் அறிய வாராமல் நுண்ணிய நூலினால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகளைக் கொடுத்து மகிழ்வான். நிணத்தையுடைய தசைகளோடு, நெல்லின் அரிசியும், முதல்நாள் போன்ற விருப்பத்துடன் கொடுத்து உபசரிப்பான். கூத்தர்கள் எம் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று கூறினால். கூத்தர்களின் தலைவனுக்குப் பொற்றாமரை மாலையைப் பரிசாகவும், விறலியர்க்கு பேரணிகலன்களைப் பூணக் கொடுத்து, ஓசைபடாமல் செல்லும் தேரினையும், மலை என மயங்கும்படியான யானைகளையும், பசுக்கூட்டங்களையும், குதிரைகளையும், இன்னும் ஏராளமான பொருள்களையும் நவிரமலை உச்சியில் விரைந்து பொழியும் மழைபோல் தந்து அவர்களின் மனமகிழ்வில் தான் மகிழ்ந்துள்ளான்.

“உவந்த உள்ளமோடு, அமர்ந்து இனிது நோக்கி,

இழை மருங்கு அறியா நுழை நூற் கலிங்கம்

எள் அறு சிறப்பின் வெள் அரைக் கொளீஇ,

முடுவல் தந்த பைந்நிணத் தடியொடு,

நெடு வெண்ணெல்லின் அரிசி முட்டாது,

தலைநாள் அன்ன புகலொடு, வழி சிறந்து

பல நாள் நிற்பினும், பெறுகுவீர், 'நில்லாது

செல்வேம் தில்ல, எம் தொல் பதிப்பெயர்ந்து' என

மெல்லெனக் கூறி விடுப்பின், நும்முள்

தலைவன் தாமரை மலைய, விறலியர்

சீர் கெழு சிறப்பின் விளங்கு இழை அணிய,

நீர் இயக்கன்ன நிரை செலல் நெடுந்தேர்

வாரிக் கொள்ளா வரை மருள் வேழம்,

சுறங்கு மணி துவைக்கும் ஏறுடைப் பெருநிரை,

பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி,

நிலம் தினக் கிடந்த நிதியமோடு, அனைத்தும்,

இலம்படு புலவர் ஏற்ற கைந் நிறைய,

கணம் பெயக் கவிழ்ந்த கழல்தொடித் தடக்கையின்

வளம் பிழைப்பு அறியாது, வாய்வளம் பழுநி,

கழை வளர் நவிரத்து மீமிசை, ஞெரேரென

மழை சுரந்தன்ன ஈகை நல்கி”

அடுத்த சான்றாக இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் கொடைத் திறத்தை எடுத்துரைக்கலாம் (Uraiyasireyargal, 2004). இம்மன்னன் இரவலர்களைப் போற்றிய சிறப்பை குமட்டுர் கண்ணனார் பாடலில் கூறும் போது, குன்றுகள் பல கடந்து வந்த பாணர் சுற்றத்தார் சேரலாதன் அரண்மனையில் ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்தனர். தங்கியிருந்த அவர்கள் நீண்ட நாட்களாகப் பசியால் வருந்திய துன்பம் உடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் வருத்தம் தொலையுமாறு அரண்மனையில் அரிவாளால் பிளந்து அறுத்த வெள்ளிய நிணத்தோடு கூடிய கொழுவிய ஆட்டு இறைச்சியின் துண்டு கலந்து சமைக்கப்பட்ட வெண்ணெல் அரிசியால் ஆன வெண்சோற்றினைப் பூக்களின் அரும்புகளின் அமைந்த

தெளிந்த கள்ளோடு சேர்த்து உண்ணக் கொடுத்தான். பசியாறிய பின்னர் அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடை மழையில் நனைந்த பருந்தின் சிறகைப் போலவும் மண்ணால் அரிக்கப்பட்ட கந்தையாகவும் இருந்தன. அவற்றை நீக்கி மனிதனால் நூற்கப்படாத பட்டு நூலான ஆடையை உடுத்திக் கொள்ளக் கொடுத்துள்ளான்.

“குன்று பல நீந்தி

வந்து அவண் இறுத்த இரும்பேர் ஒக்கல்

தொல்பசி உழந்த பழங்கண் வீழ்,

எகு போழ்ந்து அறுத்த வால் நிணக் கொழுங்குறை,

மைஊன் பெய்த வெண்ணெல் வெண் சோறு,

நனை அமை கள்ளின் தேறலொடு மாந்தி

நீர்படு பருந்தின் இருஞ்சிறகு அன்ன,

நிலம்தின் சிதாஅர் களைந்த பின்றை,

நூலாக் கலிங்கம் வால் அரைக் கொளி”

களைத்து வந்த இரவலர்களின் வாடிய முகத்தைக் கண்ட சேரலாதனின் கனிந்த உள்ளம், முதலில் அவர்களின் பசிபோக்கி, பின்னர் ஆடையை அணியக் கொடுத்துள்ளான் (Uraiyasireyargal, 2010). அதோடு குதிரைகளையும், யானைகளையும், தேர்களையும் தனக்கு வேண்டுமென்று கருதாமல் பாணர்களுக்கும் கூத்தர்களுக்கும் மிகுதியாய் வழங்கியுள்ளான்.

“விரிஉளை மாவும், களிறும், தேரும்,

வயிரியர், கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசி,”

இன்னும் ஒரு சான்றாகப் பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் ஈகைச் செயலைக் கூறலாம். அவன் யாழின் இசையைப் போலப் பாடும் விறலியர் தம் வரிய கைகளில் செறிய அணியும் வண்ணம் பொன் வளைகளையும் யானைகள் பலவற்றையும், பகைநாட்டில் பற்றிய பல பொருள்களையும் பாணர்களுக்கும், தேருடன் குதிரைகளை அகவர்க்கும் வழங்கியுள்ளான் (Uraiyasireyargal, 2010).

“விறளியர் வறுங்கைக் குறுந்தொடி செறிப்ப

பாணர் உவப்பக் களிறுபல தரீ,

கலந்தோர் உவப்ப எயில் பல கடை,”

இத்தகைய ஈரமனம் படைத்த வேந்தர்கள் ஈதல் எனும் அறத்தை எந்தச் சூழ்நிலையிலும் போற்றியுள்ளனர் என்பதற்கு உதாரணம், காட்டில் வேட்டை மேற்கொண்டிருந்த மன்னன் பெருநள்ளி தம்மை அண்டி வந்த வன்பரணரை உற்ற நேரத்தில் பசிப்பிணி போக்கி உதவியளித்துள்ள நேயத்தைக் குறிப்பிடலாம். காட்டுச் சூழலில் மன்னன் தமக்கும் பாணர் சுற்றத்தார்க்கும் அளித்த ஈதல் செய்கையை எண்ணி எண்ணி வியந்த பாணர் உற்றுழி உதவிய திறத்தை பின்வருமாறு சுட்டுகிறார் (Uraiyasireyargal, 2004).

ஓரி காட்டில் வேட்டையாடலில் ஈடுபட்டிருந்தான். அக்காட்டிடத்தே வழிப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்த புலவர்கள், பாணர் முதலியோர் அவன் வீரத்தைப் பாட, தன்பால் பேரன்பு கொண்டு, தனது புகழைப் பாடிய அவர்களை, வறிதே அனுப்புதல் தகாது என உணர்ந்து, தான் காட்டிடத்தே இருந்தாலும், வேட்டையாடிய மான் தசையும், மதுவும், பொன்னும், மணியும் தந்து அவர்களை உபசரித்துள்ளான் என அவனது ஈகை உள்ளத்தை உவகையோடு பாடுவார்.

“நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும் ஈங்கு ஓர்

வேட்டுவர் இல்லை, நின் ஒப்போர் என,

வேட்டது மொழிவும் விடாஅன், வேட்டத்தில்
தான் உயிர் செகுத்த மான் நிணப் புழுக்கோடு,
ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கி,
தன் மலைப் பிறந்த தாஇல் நன் பொன்,
பல் மணிக் குவையொடும் விரைஇ, 'கொண்ம்' என,
சுரத்திடை நல்கியோனே விடர்ச் சிமை
ஓங்கு இருங் கொல்லிப் பொருநன்,
ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோனே!"

ஓரியின் இத்தகைய ஈதல் செய்கையினால் மனம் குளிர்ந்த வன்பரணர் அடுத்த பாடலிலும் அவன் அளித்த கொடைப் பொருள்களை வியந்து பாடுகிறார் (Uraiyasireyargal, 2004). வண்கொடையைக் கண்பதற்கு எம்முடைய கூத்தர் சுற்றம் சென்றது. அச்சுற்றத்தார், குளிர்ந்த நீரில் பூக்காத குவளைப் பூவை வெள்ளி நாரால் தொடுத்த பொன் மாலையினையும், பிற அணிகலன்களையும், யானை இனத்தோடு பெற்றனர். பரிசில் பெற்றதோடு பசியும் தீர்ந்தனர். ஆகையினால் தம் தொழிலாகிய பாடுதலை மறந்தனர். வாரால் வலித்துப் பிணிக்கப்பட்ட பல கருவிகளும் தொகுதி கொண்ட இன்னியங்கள் ஒலிப்ப ஆடுதலையும் மறந்தனர்! என இரப்போர் உவப்ப கொடையளிப்பவன் ஓரி எனப் பெருமிதத்தோடு பாடியுள்ளார்.

"மாரி வண் கொடை காணிய, நன்றும்
சென்றதுமன், எம் கண்ணுளங் கடும்பே
பனி நீர்ப் பூவா மணி மிடை குவளை
வால் நார்த் தொடுத்த கண்ணியும், கலனும்,
யானை இனத்தோடு பெற்றனர், நீங்கி,
பசியாராகல் மாறுகொல் - விசி பிணிக்
கூடு கொள் இன் இயம் கறங்க,
ஆடலும் ஒல்லார், தம் பாடலும் மறந்தே?"

இத்தகு ஈகைத் திறத்தில் மன்னர்க்கு மன்னன் ஈடு இணையில்லாமல் கொடைச் செய்கை புரிந்துள்ளனர். இதற்குச் சான்றாக, தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் கொடைப் பண்பைக் கூறலாம் (Uraiyasireyargal, 2004).

"பாணர் வருக! பாட்டியர் வருக!
யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக! என
இருங்கிளை புரக்கும் இரவலர்க்கு எல்லாம்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் களிற்றொடும் வீசி"

என அவன் அனைவரையும் வரவேற்றுக் கொடையளித்துள்ள ஈகைத் திறத்தை வியந்து போற்றியுள்ளார் புலவர் மாங்குடி மருதனார் (Uraiyasireyargal, 2004). இவ்வள்ளல்கள் இரவலர்களின் மனம் இன்பத்தில் திளைக்கத் திளைக்கப் பொருள் அளித்துள்ளனர். அவர்களைப் போற்றியுள்ளனர், உபசரித்துள்ளனர். இப்புரவலர்களிடம் தாம் பெற்ற கொடைப் பொருள்கள் என்னென்ன? என்பதையும் புலவர்கள் பாடல்களில் பட்டியலிட்டுனர். அவை, கடுஞ்சினத்த களிறும், கதழ்பரிய கலிமாவும், நெடுங்கொடிய நிமிர் தேரும் பெற்றவர் பலர். நாடும் ஊரும் நீர் நிரம்பிய நிலமும் பெற்றவர் பலர். (Uraiyasireyargal, 2004). "மிடறு பயந்த இசைக்குக் கடறு (காடு) பயந்த பொன்னைப் பெற்றனர் பலர். மலை

பயந்த மணியும், கடல் பயந்து கதிர் முத்தமும், வேறுபட்ட உடையும் சேறுபட்ட தசும்பும் (கள்) பெற்றவர் பலர்" எனச் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி ஈந்த பொருட்களை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார் புலவர் உலோச்சனார்.

“சேய் நாட்டுச் செல்கிணைஞனை!

நீ புரவலை, எமக்கு' என்ன,

மலைபயந்த மணியும், கடறுபயந்த பொன்னும்,

கடல்பயந்த கதிர்முத்தமும்,

கனவில் கண்டாங்கு, வருந்தாது நிற்ப,

நனவில் நல்கியோன், நகைசால், தோன்றல்”

பண்ணன் என்ற மன்னனோ! பசிப்பிணி மருத்துவன் எனப் போற்றப்பட்டுள்ளான் (Uraiyasireyargal, 2004). அவனிடம் பரிசில் பெறச் சென்ற பரிசிலர் பண்ணனைக் குறிப்பிடும் போது, வறுமையுடைய எம் சுற்றத்தைக் காண்பீராக. பசினோய் தீர்க்கும் மருத்துவனாகிய பண்ணன் இல்லம் பக்கமோ? தூரமோ? எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள். எம் போன்ற பரிசிலரின் வறுமையை எந்நாளும் தீர்க்கின்ற பண்ணன்! யான் உயிர் வாழும் நாளையும் பெற்று வாழ்வானாக!! என்று பரிசு பெறும் முன்பே பரிசிலர் வாழ்த்தியுள்ளனர்.

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!

பாணர்! காண்க, இவன் கடும்பினது இடும்பை

பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்

அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின், எமக்கே.”

இத்தகைய ஈதல் அறத்தில் சிறந்தோங்கி இருந்த புரவலர்கள் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழகத்தில், மன்னர்கள் வறியவர்கள் தம்மைத் தேடி வாராத நிலையிலும், வறுமையில் வாடிய இயலாமையில் உள்ள இரவலர்களைத் தேடி, தேரை அனுப்பி அழைத்து வரச் செய்து, அவர்களது வறுமையைப் போக்க வேண்டிய செல்வம் கொடுத்து, அவர்களை ஆதரித்த செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கிறது (Avvai Duraisamy Pillai, 2004; Uraiyasireyargal, 2004a). இதில் மன்னன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் கொடைக் கடனையும், புரத்தல் அறத்தையும் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் கூறும்போது, அவனது நாட்டில் வறுமை இல்லாமையால் இரவலர் வாராராயினும் அவர்களைப் போற்ற விரும்பி, தனது தேரை வறுமையால் வாடிய மக்கள் இருந்த பிற நாடுகளுக்கு அனுப்பி, அதில் அவர்களை அழைத்து வந்து அவர்களது பசிப்பிணி போக்கினான். இத்தகைய பகைவரும் கேட்டால், உன் மீது விருப்பம் கொள்ளும் அருங்குணம் கொண்டவனே! என வாழ்த்தினார்.

“வாரார் ஆயினும் இரவலர், வேண்டி,

தேரின் தந்து, அவர்க்கு ஆர் பதன் நல்கும்

நசை சால் வாய் மொழி இசை சால் தோன்றல்!”

இத்தகைய மனிதநேயம் மிக்க வேந்தர்களும், மன்னர்களும் வாழ்ந்த பண்டைக் காலத்தில் நாடாண்ட மன்னர்கள்தான் இரவலர்க்கு உதவியளித்தனர் என்று இல்லாமல், சாதாரண குடிமக்களும் தம்மால் இயன்ற வகையிலும், தம் செயலுக்கு மிஞ்சியும் ஈகையளித்துள்ளனர் (Uraiyasireyargal, 2010). இதற்கு இரு சான்றுகளைக் காண்போம். ஒரு சான்றாக, வீரனின் மனைவி ஒருத்தி, பாணர்கள் வயிறார உண்பதற்காகவும், பரிசிலர்களை உபசரிப்பதற்காகவும், ஊண் உணவைச் சமைத்த வண்ணம் இருந்துள்ளாள். அவளுடைய கணவனோ! தான் பெற்ற பரிசிலை தன்னை நாடி வந்த பரிசிலர்க்கு வழங்குவதில் ஓய்வதில்லையாம் என்று வீரன் ஒருவனின் ஈரமனத்தை அன்புள்ளத்தை இல்லற இன்பத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளார் புலவர் மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார்.

“ன் ஊரே மனையோள்
பாணர் ஆர்த்தவும், பரிசிலர் ஓம்பவும்,
ஊண்ஒலி அரவமொடு கைதூவாளே
உயர்மருப்பு யானைப் புகர்முகத்து அணிந்த
பொலம்ப்
பரிசில் பரிசிலர்க்கு ஈய,
உரவுவேல் காளையும் கைதூவானே.”

மற்றொரு சான்றாக, தன்னை நாடி வந்த பாணர்களின் பசி தீர்ப்பதைத் தலையாயக் கடமையாகக் கொண்ட தலைவனின் ஈதல் அறத்தைப் பாடிய புலவர் பெயர் அறிய இயலவில்லை (Uraiyasireyargal, 2004). இப்பாடலில் ஊரில் தலைவன், தன் நிலத்தில் குறைவாக விளைந்த வரகினை அறுத்து, அதைக் கடை விடுதலின்றிக் காலாலேயே மிதித்து, கிடைத்த வரகினைக் கடன்காரர்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறான். எஞ்சியதையும் தனக்கென வைத்துக் கொள்ளாமல், பசித்து வந்த நலிவுற்று மெலிந்த பாணர்க்குச் சமைத்து வழங்கி விடுகிறான். அவர்கள் சென்ற பின் வந்த சுற்றத்தினரை உண்பிக்க வழியில்லாமையால் தன்னூரிலுள்ள தம்மைவிடச் சிறுமையுடைய மக்களிடம் தனக்கு வேண்டிய அளவு வரகினை இரந்து கடனாக வேண்டிப் பெற்று சுற்றத்தினரை உண்பித்துள்ளான்.

“சில்வினை வரகின் புல்லென் குப்பை,
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாணர் உண்டு, கடை தப்பலின்,
ஓக்கல் ஒற்கம் சொலிய, தன் ஊர்ச்
சிறுபுல்லாளர் முகத்து அவை கூறி,
வரகுகடன் இரக்கும் நெடுந்தகை”

இத்தகைய மனத்தாலும், பிறர்க்கு உதவும் ஈகை எனும் குணத்தாலும், அறத்தாலும் பண்புடைய மன்னர்களும் மக்களும் வாழ்ந்த பொற்காலம் சங்க காலமாகும் (Uraiyasireyargal, 2004).

முடிவுரை

சங்கஇலக்கியங்கள் நம் முன்னோர்களின் வாழ்வியலை அனுபவங்களை சமூக நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் பிரதியாகத் திகழ்கிறது. பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்தன்மையான சிறந்த பண்புகளில் ஈதலும் இரத்தலும் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. புலவர்களையும், பாணர், பாடினி, பொருநர், கூத்தர் மற்றும் விறலி போன்ற கலைஞர்களையும் மன்னர்களும், செல்வ வளத்துடன் இருந்த வள்ளல்களும் ஆதரித்துள்ளார்கள். இரவலர்கள் மன்னர்களை நாடிச் செல்வதும், அவர்கள் செல்வத்தை தமதாகக் கருதித் துய்ப்பதும் உரிமைச் செயலாகக் கருதப்பட்டது. புரவலர்கள் இரந்து வந்தவர்களின் வறுமையைத் தமது வறுமையாகக் கருதிப் போற்றுவதும், ஆதரிப்பதும் கடமையாக இருந்துள்ளது. இரத்தலும் ஈதலும் அறமாக அக்காலத்தில் போற்றப்பட்டுள்ளது. இரவலர்கள் தாம் வறுமையைப் போக்க இரந்து சென்ற இடத்தில் தன் மதிப்பு இழக்காமல் பொருள் பெற வேண்டும் என்று தன்மானத்தோடு வாழ்ந்துள்ளார்கள். இரவலராகிய புலவர்கள் தங்களை மதிப்போடு போற்றாத மன்னர்களுக்கு ஈதலின் மேன்மையை அறிவுரையாகக் கூறியுள்ளார்கள். இரவலர்கள் யாசிக்கும் போது, தங்களை எவ்வாறு உபசரித்துப் பேண வேண்டும், பொருளை ஈய வேண்டும் என்ற தனது உணர்வுகளை மன்னர்களுக்குத் தம் பாடல்களில் புலப்படுத்தியுள்ளார்கள். இரவலர்களும் தம் மதிப்பறிந்து போற்றக் கூடிய புரவலர்களையே நாடிச் சென்றுள்ளனர். தம்மை ஆதரித்த வள்ளல்களின் ஈதல் திறனையே இரவலர்களும் பாடியுள்ளனர். இரப்பவரின் புரப்பவரின் மனத்தையும் குணத்தையும், ஈதலின்

உயர்வையும், ஈயாமையின் இழிவையும் புலவர்களின் எண்ணங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. புரவலர்கள் பயன் கருதி கொடையளிக்கவில்லை. சான்றோர் சொல்லிச் சென்ற அறநெறியின் படி ஈதல் அறம் புரிந்துள்ளனர். சான்றோர் நெறி என்பது எந்த எதிர்பார்ப்பும் இன்றி நன்மை செய்வது ஆகும். புரவலர்களின் பயன் கருதாத இக்கொடைப் பண்பு, தம்மை நாடி வந்த யாவரையும் ஒரே நிலையில் போற்றிய அருள் உள்ளம் அறியப்பட்டுள்ளது. புரவலர்கள் தம்மை நாடி வந்த வறியவர்களின் மான உணர்ச்சி மிக்க மனத்தை மகிழ்விக்கத் தமக்கு நிகராக சிறப்புடைய ஆடையை அணியச் செய்துள்ளனர். பின்னர் அவர்களின் பசியாற்றி இளைப்பாறச் செய்துள்ளனர். மன்னர்கள் இரவலர்களிடம் தாம் நெருங்கிப் பழகிய நண்பருடன் கொண்ட உறவு போல, பசு கன்றைப் பார்ப்பது போல பரிவுடன் அன்பு காட்டியுள்ளனர். அன்பின் வெளிப்படையாக தானே முன்நின்று அவர்களை உபசரித்து உண்ணச் செய்துள்ளனர். அவர்கள் மனம் உவப்ப பரிசுப் பொருள்களை அளித்துள்ளனர். இக்கொடைச் செய்கையை மன்னர்கள் தாம் நாட்டிலிருந்தாலும், காட்டிலிருந்தாலும், தம்மை அண்டி வந்தவர்களுக்கு அந்நேரத்தில் எப்பொருள் உள்ளதோ, அதைக் கொடுத்து அருள் உள்ளத்துடன் அவர்களின் பசியாற்றி ஆதரவு அளித்துள்ளார்கள். ஈகைத் திறத்தில் மன்னர்க்கு மன்னன் ஈடு இணையில்லாமல் கொடைச் செயல் புரிந்துள்ளார்கள். இரவலர்களின் மனம் இன்பத்தில் திளைக்கத் திளைக்கப் பொருள் கொடுத்து அவர்களின் வறுமைத் துயரைப் போக்கி வாழ்வித்துள்ளனர். தம்மை நாடி வறியவர்கள் வராத நிலையில், வறுமையுற்றவர்கள் எங்கிருந்தாலும் அவர்களை அழைத்து வந்து, அவர்களின் பசியாற்றி வறுமை நீங்கப் பொருள் கொடுத்து வாழ்வளித்த அருங்குணம் கொண்ட புரவலர்களைப் பண்டைத் தமிழகம் பெற்றிருந்துள்ளது. நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் மட்டுமல்ல, அந்நாட்டில் வாழ்ந்த சாதரண குடிமக்களும் தம்மால் இயன்ற வகையிலும், தம் செயலுக்கு மிஞ்சியும் இரவலர்களுக்கு உதவியளித்து அவர்களைப் போற்றியுள்ளனர். புரவலர்களின் ஈதல் திறன், இரப்பவரின் இரத்தல் நிலை இரண்டும் அறமாகச் சங்க காலத்தில் போற்றப்பட்டுள்ளது.

References

- Agnibhuthiran, L.K., (2009) Semozhi Illakiyangalil Samugaviyal Kodpadugal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Avvai Duraisamy Pillai, S., (2004) Patirruppattu Moolamum vilaka Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Kathiraiverpillai, N., (1998, Tamil Agarathi, Asian Studies, Chennai, India.
- Pathippaciriyargal, (2008) Sangailakiya Aaivugal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Puliyur Kesikan, (2008) Manimegalai, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Shanmugam Pillai, Mu., (1997) Sanga Tamilar Vaazhviyal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Somasundranaar, Po. Ve., (2000) Cirupanarruppatai, Kalaga Veliedu, Chennai, India.
- Somasundranaar, Po.Ve.,(2001) Perumpanarruppatai, Kalaga Veliedu, Chennai, ,India.
- Uraiyasireyargal, (2004) Pattuppattu, New Century Book House, Chennai, India.
- Uraiyasireyargal, (2010) Purananuru, New Century Book House, Chennai, India.
- Varatharajan, V., (1973) Tamil Panar Valvum Varalarum, Pannan Pathippagam, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License